

Životopis – Vladimír Svoboda

Vytvořil Oliver Skala na jaře 2026 s pomocí týmu GOAML Mercedes Luisa Kučerová, Barbora Brabcová, Barbora Šindelářová, Anna Krýsllová a pedagogem Mgr. Janem Polinským

Vladimír Svoboda (přezdívkou Metud) prožil dětství v Mariánských Lázních. Jeho otec byl z Německa, matka přišla z Podkarpatské Rusi. Na základní školu chodil na tehdejší školu Sever (dnes je v její budově Gymnázium a obchodní akademie v Mariánských Lázních) a následně vystudoval obor stavebního truhláře na Střední odborné škole.

Začal se účastnit undergroundových akcí, spoluzaložil kapelu The Quasimodo Bells, se kterou následně vystupoval v severozápadních Čechách. V té době vznikla jeho přezdívka Metud, podle postavy ze seriálu *Slovácko sa nesúdí*.

Tehdejší režim jejich koncerty neschvaloval, proto je často maskovali jako různé narozeninové oslavy, svatební koncerty apod., nebo byly prostě pořádány v utajení ve sklepích a na opuštěných místech. V té době vznikla většina jeho textů a hudební tvorby.

S touto činností se ale zvyšovalo riziko, že se na jejich činnost zaměří STB a že se v jeho okolí objeví udavač. Sám říká, že měl pocit, „že za ním pořád někdo stál.“ Mnohokrát za jeho hudební kariéru se mu stalo, že měl na koncertě informátora STB. V komunitě koloval jakýsi set pouček s návodem pro případ, že by byl člověk zadržen, aby věděl, jak má odpovídat na otázky, které mu policie poklade.

V rámci undergroundu se podílel na distribuci tzv. samizdatů a zakázané literatury (například novin Vokno a přepisů západních knih od literární skupiny Beatníci – Beat generation). Samizdat rozšiřoval i jeho přítel, který pracoval v bance, kde získával papír, na kterém samizdat tiskl nebo přepisoval. Samizdat byl pro undergroundovou komunitu zásadní, fungoval jako dnešní nezávislé noviny a obsahoval i události, o kterých režim nerad slyšel. To byl také důvod, proč pan Vladimír (na doporučení) nepodepsal Chartu. Hrozilo totiž, že ho STB bude intenzivněji sledovat, což by mu znemožnilo pokračovat v distribuci samizdatů.

Jeden z jeho nejvážnějších střetů s policií se odehrál v roce 1988 na narozeninové akci jednoho přítele, během které se konala i výstava obrazů. Vladimír si po skončení akce odnášel několik obrazů, ale jelikož byla celá oslava sledována, tak ho na cestě domů policie zadržela a odvážela ve vozidle. Na křižovatce ale museli přibrzdit a Vladimír využil příležitosti a z auta vyskočil. Uvědomil si ale, že v autě zůstaly obrazy a chtěl se pro ně vrátit, a tak začala s policisty roztržka. Pan Vladimír měl ale štěstí, protože kolem šli náhodou jeho známí, a tak byl v přesile. Ve všeobecném zmatku se mu podařilo z místa vytrádit, ale po příjezdu policejních posil byl stejně dopaden a dopraven na služebnu. Na stanici byl sice fyzicky napaden, ale nakonec byl propuštěn. Celá situace vyústila soudem, který skončil podmínkou pro některé účastníky roztržky.

Pan Vladimír a jeho přátelé nakonec napsali stížnost na Ministerstvo vnitra, ve které popisovali hrubé zacházení policistů. Protože byla stížnost zamítnuta, napsali další. Jejich stížnost ale měla opačný účinek. On a jeho přátelé byli nařčeni z napadení a zneuctění veřejného činitele. Byli zatčeni a prokurátor žádal trest pěti let vězení. Pan Vladimír se odvolal a soudní líčení naštěstí dopadlo dobře, neboť kladená provinění mu nebyla prokázána. Je možné, že by stejně nakonec skončil ve vězení, ale naštěstí přišla Sametová revoluce a on i jeho přátelé dostali amnestii.

Podobný průběh měla také oslava narozenin dalšího z přátel, který si pro oslavu pronajal v Praze parník. I zde je sledovala tajná policie a informátoři režimu. Hrály zde různé kapely. Celá jízda trvala zhruba tři hodiny a po jejím skončení šli do hospody Orlík u nábřeží, kde si někdo v záchvatu euforie stoupl na stůl, vytáhl českou vlajku a začal zpívat hymnu. Načež akci přerušili policisti a rozehnali zbytek lidí. Jelikož se příhoda odehrála mezi zasláním stížnosti a soudem, tak hrozilo proměnění podmínky v nástup do vězení.

Další akcí byla například výtvarná akce na Střeleckém ostrově, kam v té době chodil i Václav Havel.

Během revoluce byl on i se svými přáteli na brigádě, kde měli sázet stromky, celá brigáda byla zástěrkou pro různé koncerty a akce v okolí.

Těsně po revoluci zajel hned za svými přáteli do Prahy oslavit pád režimu. Do Čech začaly jezdit světově známé kapely. Po revoluci nastala euforie a nesmírná volnost. Hned využil příležitosti udělat si nové a širší obzory a vycestoval do Německa.

Po revoluci už nemusel pořádat koncerty v utajení nebo pod záštitou „rodinných“ akcí a mohl si kupovat hudbu na CD. Začal přisun nových hudebních stylů a žánrů, které byly za režimu zakázány (například reggae, house atd.). Začal dělat produkčního v Mariánských Lázních a okolí.

Komunita undergroundu zůstala z většiny pospolu a pan Vladimír Svoboda dostal vyznamenání za svůj odpor proti režimu.

Dnes stále ještě hraje v kapelách, své cesty nelituje a je rád, že si ji vybral. Svému osmnáctiletému já by řekl, „Dělej si, co chceš, hlavně abys nebyl lump.“

Dnešní generaci by vzkázal, „Ať jdou dál a moc se neohlíží.“